

Μια ιστορία για την ποιητική γενιά του «υπερκειμένου» όπως καταγράφηκε στο σκληρό δίσκο HITACHI_DK23DA 40 GB.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΑΝΤΙΟΧΟΥ

Ενταγμένος ή καταλογογραφημένος στις σελίδες μιας ποιητικής γενιάς, που φέρει τους επιθετικούς προσδιορισμούς, «αθέατη» ή «αόρατη» ή αλλιώς γενιά του 90, αρχίζω να κατανοώ ότι αποτελώ πυρηνικό υλικό της πρώτης μεταστοιχείωσης του υλικοτεχνικού πολιτισμού, σ' έναν ηλεκτρονικό ή καλύτερα κυβερνοπληροφοριακό πολιτισμό. Και σπεύδω γεμάτος αγωνία να δηλώσω ότι καθόλου δεν ανήκω σε μια αόρατη, αθέατη γενιά, αλλά σ' αυτή τη γενιά που έλαβε την βασική της εκπαίδευση στην δεκαετία του 80, βιώνοντας τις κοσμοϊστορικές αλλαγές «της κυβέρνησης της αλλαγής» κυρίως στην εκπαίδευση (μονοτονικό, κατάργηση της σχολικής ποδιάς, βιβλία ιστορίας με γενναίες αλήθειες), αλλά και την έκρηξη της πληροφορικής, της διαφήμισης και της τεχνολογίας.

Σήμερα τριαντάρης και βάλει, βιώνω ως υπαρκτή εμπειρία την εικονική πραγματικότητα, τη συσσώρευση πληροφοριών σε διακομιστές, την ευφάνταστη δομή της πολυπλοκότητας, τη σχετικότητα του χωροχρόνου στην πράξη και επικοινωνώ με μηνύματα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου, SMS, MMS, ενώ όχι σπάνια διεκδικώ, όπως και πολλοί άλλοι, κάποια megabyte για να φιλοξενήσω και να εκθέσω την υπερκειμενική μου γραφή.

Μολονότι λοιπόν, σε τούτο το προλογικό σημείο δεν έχω καμία πρόθεση να απολογηθώ για το χαρακτηρισμό της ποιητικής μου γενιάς ως αόρατης ή αθέατης, εντούτοις τολμώ να πω ότι ανήκω, στη γενιά που επιλέγει να κινηθεί με την άνεση που της προσφέρει η επανάσταση της πληροφορικής διαμέσου του world wide web (www) και με αυτόν τον τρόπο να αλληλοσυνδεθεί μέσα από τις αλυσίδες της hypertext mark up language (html), στη γενιά που επανεξεωτερικεύει ιδέες μέσα από την άνθηση ενός είδους ηλεκτρονικής κουλτούρας και οι ιδέες αυτές ακολουθούν μια συνεχή, ανταποδοτική και συναφή αλληλουχία, σε αντίθεση με τα μοντέλα των ιδεών που κυριάρχησαν τις προηγούμενες δεκαετίες και χαρακτηρίζονταν από τάξη, ενδυνάμωση και ιεραρχίες. Μιλώ λοιπόν για μια γενιά του millennium ή καλύτερα για τη γενιά του υπερκειμένου, η οποία και στην ποιητική της έκθεση ανασυνθέτει την παραδοσιακή φόρμα, προωθεί τη γλώσσα εμπλουτίζοντάς την με λέξη, ρήμα και σημειολογία της πληροφορικής και της κυβερνητικής και την εκθέτει υπερκειμενικά μέσα από τις σελίδες του παγκόσμιου ιστού.

Παρατηρώντας την αλληλουχία της μετάβασης του προφορικού λόγου, σε λόγο γραπτό, έντυπο και τελικά σε λόγο αποθηκεύσιμο στις υπολογιστικές μνήμες γίνεται κατανοητό πως η γενιά μου, δίχως να διεκδικεί έναν χαρακτηρισμό, έναν επιθετικό προσδιορισμό που να της αποδίδει ταυτότητα, με τη συμμετοχή του πλήθους της ή ερήμην αυτού - (πολλοί έστω κι αν δεν είναι εξοικειωμένοι με τα υπολογιστικά συστήματα, τους προσωπικούς υπολογιστές, τις γλώσσες προγραμματισμού ή το internet, εντούτοις χρησιμοποιούν με άνεση τα κινητά τηλέφωνα, τα οποία με τον τρόπο που εξελίσσονται οδηγούν στην απόκτηση εμπειρίας του χρήστη με τα χαρακτηριστικά όλων των παραπάνω, μέσα από το λειτουργικό περιβάλλον των συσκευών αυτών) -καταγράφει το αρχίγραμμα του τέλους της

λησμοσύνης, γιατί το υπερκείμενο θα λειτουργήσει ως μία παντοδύναμη εξωτερική μνήμη, έστω κι αν αυτή είναι προσομοιωτική.

Άλλωστε η τέχνη, η σκέψη και η μεταφορά είναι προσομοιωτικές πρακτικές, οι οποίες και προσπαθούν να αναδημιουργήσουν αναφορικά μοντέλα της ζωής που αντιλαμβανόμαστε. Η ποίηση μπορεί να περιγραφεί ως άθροισμα της τέχνης, της σκέψης και της μεταφοράς, περιλαμβάνοντας κάτω από τον όρο τέχνη, την προσωδία, τον ρυθμό και τη φόρμα, κάτω από τον όρο σκέψη, την ολογραφική απεικόνιση της ιδέας και της εικόνας και κάτω από τον όρο μεταφορά, την υπερρεαλιστική πλάνη που ανακλάται από τον τρόπο με τον οποίο αντιλαμβανόμαστε τον εαυτό μας και χαρτογραφούμε αυτόν σε σχέση με τους άλλους και το περιβάλλον ανάπτυξης ενός ποιήματος. Αυτή η υπερρεαλιστική πλάνη, έστω κι αν έχει εγκαταλειφθεί ή είναι σπάνια αναγνώσιμη στη σημερινή ποιητική δημιουργία, εντούτοις ενυπάρχει στο πυρήνα κάθε ποιήματος, όσο ρεαλιστικό κι αν τούτο εμφανίζεται στο τυπωμένο χαρτί. Μήπως λοιπόν το «υπερκείμενο» μπορεί να συσχετιστεί με την «υπερπραγματικότητα»; Κι αν το υπερκείμενο σημαίνει το τέλος της λησμοσύνης, αφού δημιουργεί συνδέσμους προσομοιωτικής αποθηκευμένης εξωτερικής μνήμης, η υπερπραγματικότητα μπορεί να λειτουργήσει ως η ύστατη απελευθερωτική τάση του ποιητή; Η έξοδος του από την πλατωνική σπηλιά; Η πλήρης κοινωνική, πολιτική, ηθική, πολιτισμική απελευθέρωση του, που προφητεύτηκε από το υπερρεαλιστικό κίνημα;

Οι επιταγές του κινήματος ν' αλλάξουμε τον κόσμο, ν' αλλάξουμε τη ζωή, ωρίμασαν μες στο κουκούλι της προσομοιωτικής τάσης του ανθρώπου να περιγράψει το οικοδόμημα. Και το αυτόματο κείμενο, έγινε πλέον υπερκείμενο και ο ίδιος, δεν έχω πάψει να συγκινούμαι από τη διαδρομή των εποχών, από την εναλλαγή φωτός και σκότους, από την αναψηλάφηση των σωμάτων που με συντροφεύουν στη μοναχική μου πορεία, από τα ιδιωτικά μου κλάματα ή τα συντροφικά μου γέλια, αναγνωρίζοντας συν τω χρόνω μια νέα συμβολιστική γλώσσα. Στην ανάγκη μου να επικοινωνήσω, επισκέπτομαι, όπως και πολλοί ομήλικοι μου τις διαδικτυακές σελίδες των chat που εκτελούνται μέσα από γκρι παράθυρα γλώσσας Java, κινούμενοι ως ήρωες του σινεμά, της τηλεόρασης, της λογοτεχνίας ή αναλόγως της κλίσης του καθενός.

Μέσα σ' αυτόν τον απίθανο ιστό, όπου υπάρχει εξαιρετική διασυνδετικότητα, αυτοοργάνωση και αυτοποιητική τάση ξεπροβάλλω ως ήρωας ενός σύμπαντος που μοιάζει όχι αθέατο ή αόρατο για τους εξωτερικούς παρατηρητές, αλλά είναι ολωσδιόλου μη αναγνώσιμο. Ορισμοί όπως υπερκείμενο, οργανική υπερκειμενική ποιητική και λογοτεχνία, multimedia ποίημα, φαντάζουν ως σενάρια επιστημονικής φαντασίας ακόμη και σήμερα, και δη στη δική μας χώρα, όπου η έρευνα και οι εφαρμογές πάνω στο hardware και στο software της πληροφορικής είναι σε μηδενικό σημείο.

Παρόλα αυτά η χώρα αυτή, όπως πολλοί λεν, επιμένει να γεννά ποιητές. Επιμένει να εκτίθεται συνδέοντας λέξεις πάνω σε λευκά ή ριγέ χαρτιά, πάνω σε οθόνες με λυχνίες, οθόνες υγρών κρυστάλλων ή οθόνες TFT. Επιμένει να εκδίδει βιβλία, είτε αυτοπαραγωγικά, είτε μέσω εκδοτικών οίκων με κακή διακίνηση, τα οποία τοποθετούνται στα ράφια των κεντρικών βιβλιοπωλείων της Αθήνας και παραμένουν εκεί, μέχρι κάποιος

να τ' ανακαλύψει. Η χώρα αυτή επιμένει να μορφώνει φιλόλογους και παιδαγωγούς, οι οποίοι θα ζητήσουν ως άσκηση την ανάλυση ενός ποιήματος του Ελύτη, του Καβάφη, του Σεφέρη, του Κάλβου, του Εμπειρικού, του Σολωμού, του Παλαμά, κ.λ.π., όμως διόλου δεν θα ζητήσουν την ανάπτυξη του δημιουργικού γραψίματος (creative writing) στα θρανία της δευτεροβάθμιας και τριτοβάθμιας εκπαίδευσης.

Σε μια χώρα λοιπόν που ο ήλιος της εκκολάπτει το αυγό της ποίησης, ο ποιητής γράφει πια μόνο για τους συντρόφους του ποιητές, ανάβει ένα τσιγάρο, υψώνει ένα ποτήρι αλκοόλ Vol 43% (προς τιμή του Θανάση Βένετη) και βουλιάζει στο ίδιο το κύτταρο της ανυπαρξίας του. Ο ήλιος της χώρας αυτής ανατέλλει, ο ποιητής της χώρας αυτής δύνει στις ρωγμές των κλειστών δωματίων με τ' ανοιχτά παράθυρα. Που και που, καθώς ξημερώνεται στην αγρύπνια του, κρυφοκοιτά μέσα απ' τις γρίλιες και τα καλοκαίρια βλέπει το μυστηριώδες έλασσον κυανό φωτοβόλημα μιας οθόνης υπολογιστή να καταυγάζει τα μάτια του έφηβου γείτονα του.

Δεύτερος όροφος, διαμέρισμα Νο 3, ώρα 3^η πρωινή. Διακριτός παλμός στα πλήκτρα του PC. Μιλώ με έναν νεαρό είκοσι τριών ετών από την Ταϊβάν. Είναι ηθοποιός, έτσι τουλάχιστον δηλώνει. Δεν με νοιάζει αν λέει αλήθεια ή ψέματα. Είμαι σίγουρος για ένα πράγμα, ότι αυτός ο νεαρός άνδρας βρίσκεται στο δωμάτιο μου. Μου κρατά παρέα, μου μιλά χρησιμοποιώντας μια μεικτή γλώσσα. Αγγλικά και emoticon, μια γλώσσα που αποτελείται από άνω και κάτω τελείες, θαυμαστικά, παύλες, εισαγωγικά, παρενθέσεις και τις συναρμογές αυτών. Γελάει :), στενοχωριέται :(, στέλνει φιλιά :*, μ' αγκαλιάζει και με φιλά (():**, κλαίει :!-(, αδειάζει το ποτήρι του _/ , ουρλιάζει :-@ και γεμίζει την οθόνη ηλεκτρονικά ιδεογράμματα για να επικοινωνήσει με έναν κώδικα που ξεπρόβαλλε μέσα από τον διακριτό παλμό των πλήκτρων του PC ή του Mac του.

Τιμή λοιπόν και δόξα στους σύγχρονους γεννήτορες της γενιάς του internet, των Windows, του Linux και του Macintosh. Ως άλλος Μεσσίας ο Bill Gates (Ο Βασιλιάς της Πύλης κοινώς) δοξάζεται κάθε εκατοστό του δευτερολέπτου από τους απανταχού στον πλανήτη τούτο πιστούς του. Και θυμιατίζεται με τον καπνό της ανάπτυξης νέου κώδικα κι άλλου νέου κώδικα, κι ακόμα περισσότερου κώδικα...τόσες γραμμές συμβόλων και ακολουθιών που αρκούν για να επιδράσουν στα υπνωμένα μυαλά των ανθρώπων που επιμένουν να κρυφοκοιτούν από τις γρίλιες.

Κι επιμένω...να μένω σιωπηλός.. .κι ας έχω μικρόφωνα και κάρτες ήχου με πολλαπλασιαστές. Κι επιμένω...να είμαι αόρατος...γιατί με αυτόν τον τρόπο είμαι πιο ορατός για τους ομήλικους μου. Κι επιμένω να θυμάμαι το θέμα της έκθεσης: «Συμφωνείτε ή διαφωνείτε ότι υπάρχει χάσμα γενεών;» τσαλαπατώντας το αμερικανικό «δημιουργικό γράψιμο», τη «δημιουργική σκέψη». Μα πώς να περπατήσει μια γενιά ανυπόδητη, αφού το παπούτσι που της παρέδωσε η προηγούμενη ήταν μικρό και στενό; Είναι άραγε δυνατόν να κατανοήσουμε πως η ποιητική μας παράδοση, ακολούθησε μια μιμιδιακή πρακτική, υπό την εποπτεία πως το μιμίδιο είναι το πολιτιστικό ισοδύναμο του γονιδίου; Κληρονόμησα οτιδήποτε είχαν να μου κληροδοτήσουν...και μαζί κληρονόμησα τα οικιακά φαρμακεία των πατεράδων μου γεμάτα από βιταμίνες, αντικαρκινικά βότανα, αποστειρωμένες γάζες κι επιδέσμους για ίσχαιμη περίδεση. Κληρονόμησα παράγοντες κοινωνικοποίησης άμεσους,

έμμεσους και ολοκληρωτικούς, και συνοδοιπορώ ασθμαίνοντας να προλάβω την καθυστερημένη μετάβαση της γενιάς μου, αναγκασμένος να βασιστώ στην προϋπάρχουσα φόρμα, έχοντας την υποχρέωση κιάλας, να την εξελίξω.

Μα πως είναι δυνατόν να εξελίξει κανείς τη ροπή, τη δυναμική της φύσης; Μήπως τελικά οφείλουμε να παρατηρήσουμε αυτή τη διεργασία, την χαοτική κίνηση της φύσης και έχοντας την εμπειρία της ιστορικής γνώσης (οποιαδήποτε κι αν είναι αυτή) να παρατηρήσουμε τον ελκυστή που αναδύεται κάθε φορά ισορροπώντας την χαοτική κίνηση αυτής, της κοινωνίας, του πολιτισμού; Ποια είναι η κατάλληλη φόρμα για την τέχνη, για τη ζωή, για την ύπαρξη; Υπάρχει άραγε μία σαφής και αντικειμενική απάντηση; Ή μήπως θα πρέπει να αναγνωρίσουμε τους εαυτούς μας ως κομμάτια ενός μωσαϊκού το οποίο αποτελείται από ψηφίδες πολύχρωμες που αν τις κοιτάξουμε από ψηλά σχηματίζουν μία εικόνα θαυμαστή;

Άραγε αν ολοκληρωθεί η γεωπλασία του πλανήτη Άρη ή έστω αν εγκαθιδρυθεί μια σεληνιακή αποικία στη διαδρομή του αιώνα και σ' αυτή μετοικήσει ένας ποιητής, για πόσο καιρό θα αναμιμνήσκει και θα γράφει με άξονα το γήινο περιβάλλον αυτοαναφοράς του; Θα είναι προτιμότερο να γραφεί η λογοτεχνική παράδοση του ανθρώπου στον παγκόσμιο ιστό ως υπερκείμενο ή να παραμείνει τυπωμένη σε ελκυστικούς τόμους μέσα στις βιβλιοθήκες; Θα μπορέσει στα επόμενα πενήντα χρόνια το υπερκείμενο να περάσει σε κάποιο είδος εικονικής πραγματικότητας, έτσι ώστε να ζωντανέψει το σύμπαν του Ελύτη, η συστολή του Καβάφη, η Σολωμική άνοιξη, η μεταφυσική «Έρημη Χώρα» του Έλιοτ; Κι όμως και σε αυτή την περίπτωση, η ανάγνωση ή η βίωση της ποίησης θα μπορεί να είναι αντικειμενική, αφού οι ενδογενείς κατεχολαμίνες που εκκρίνονται κατά την ανάγνωση ενός ποιήματος διαφέρουν ως προς την ποσότητα και ως προς την ποιότητα στο ανθρώπινο δημιούργημα.

Απευθυνόμενος στους πολέμιους του παγκόσμιου ιστού και της εξέλιξης της πληροφορικής, υπερασπιζόμενος τη γενιά που χρησιμοποιεί τους υπολογιστές όχι μόνο ως εργαλείο, αλλά και ως μέσο διασκέδασης και επικοινωνίας, θέλω να τους παραθέσω ένα απόσπασμα από το «Μια εποχή στην Κόλαση» του Arthur Rimbaud, το οποίο θα ήθελα κάποιος, κάποτε να μπορέσει ν' αναγνώσει μέσα από τις σελίδες του διαδικτύου ψάχνοντας με τις εξής λέξεις κλειδιά σε μια μηχανή αναζήτησης: *Arthur Rimbaud, Ομορφιά, Δυστυχία, Άνοιξη, Σάρκα, Αίμα, Ποίηση.*

«...Ένα βράδυ, κάθισα την Ομορφιά στα πόδια μου -και τη βρήκα πικρή και τη βεβήλωσα. Όρθωσα το ανάστημά μου ενάντια στη δικαιοσύνη.

Τράπηκα σε φυγή. Ω Μάγισσες, Ω Δυστυχία, Ω Μίσος, είναι που σε σας τον θησαυρό μου εμπιστευτικά. Κατάφερα να εξαφανίσω μέσα μου, όλη την ανθρώπινη ελπίδα. Με διασκέλισμα αθόρυβο, κτήνους βαρύθυμου, έπνιξα κάθε ευχαρίστηση.

Κάλεσα τους δήμιους για να αφανιστώ, μασώντας τις κάνες των όπλων τους. Επικαλέστηκα τους λοιμούς για να με πνίξουν σ' άμμο και αίμα. Η Δυστυχία ήταν ο θεός μου.. Στη λάσπη ξάπλωσα στεγνώνοντας την σάρκα μου με μιαρό αέρα. Υποδύθηκα τον ανόητο ως του σημείου παραφροσύνης.

Και η άνοιξη μου έφερε το τρομώδες γέλιο ενός ηλίθιου. Εντούτοις, όταν ήμουν έτοιμος να κοάξω! Σκέφτηκα στα παλαιά συμπόσια να ψάξω το κλειδί, μήπως και βρω ξανά την όρεξη μου...»

Φαντάζομαι την υπερκειμενική μεταγραφή του ποιήματος του Rimbaud με τη jpg εικόνα ενός άνδρα, ο οποίος κρατά την πιο αγαπημένη του ύπαρξη στην αγκαλιά του. Υπερμεγέθη θαυμαστικά της γραμματοσειράς Garamond, 72 pt, θα παριστούν τον έρωτα του άνδρα και τ' ορθωμένο του ανάστημα. Κι ένας λύκος σαλιάρης σε μορφή gif θα μετακινείται κατά μήκος μιας οθόνης με ανάλυση 1024x768 εικονοστοιχειών (pixels). Κι αίφνης το χρώμα της οθόνης να καλύπτεται με την εντολή `<body bgcolor= "#000000">` που οπτικά δίνει το αποτέλεσμα του μαύρου χρώματος. Μαύρη θα παραμένει η δυστυχία και ο Θεός πάντα «ορατός...

Ο παγκόσμιος ιστός είναι το σύγχρονο μέσο εκφοράς και δημιουργίας πολιτισμού. Αν και οι ερευνητές, διέκριναν ότι θα τύγχανε απήχησης όμοιας με της τηλεόρασης, παρόλα αυτά οι συνδέσεις μέσω modem στα 33,6 hrs και αργότερα στα 56 hrs καθυστέρησαν την ανάπτυξη του. Παρόλα αυτά οι νέες καλωδιακές (ADSL) και δορυφορικές συνδέσεις, ικανές να μεταφέρουν ταχύτατα μεγάλο όγκο δεδομένων θα οδηγήσουν το internet στην κορυφή της πυραμίδας των μέσων πληροφόρησης, επικοινωνίας, διασκέδασης και εκπαίδευσης. Έτσι, οφείλει ο παγκόσμιος ιστός να διανθιστεί με ποίηση και λογοτεχνία. Κι αν κάποιος εκφέρει την άποψη πως το διαδίκτυο βρίθεται από σκουπίδια, υποκοουλτούρα και άλλα παρόμοια, θα πρέπει να γνωρίζει πως η τέχνη, αν έχει να επιδείξει ένα διαμάντι, αυτό θα παραμένει διαμάντι έστω και αν κείται εν μέσω σκουπιδιών.

Σύμφωνα με τον Jed Rasula, η τυπογραφική σελίδα δεν αποτελεί το μοναδικό μέσο έκθεσης του ποιητικού λόγου οι ηλεκτρικές διακυμάνσεις ενός μόνιτορ διαλύουν την σταθερότητα της εκτύπωσης και οδηγούν σε μια εκτυπωτική ρευστότητα, κι αυτό αποτελεί σχήμα οξύμωρο. Πίσω από την έκθεση ενός ποιητικού κειμένου σε κάποια ιστοσελίδα, σε κάποιο μέσο αναπαραγωγής όπως cd rom, flash εφαρμογή, υπάρχει ο αόρατος κώδικας, ο αθέατος κώδικας που θεμελιώνει το τελικό αποτέλεσμα που βλέπει, ακούει ή αλληλεπιδρά ο αναγνώστης-χρήστης. Και τελικά κάθε ηλεκτρονικό κείμενο είναι ένα διαρκές παλίμψηστο. Ο Ted Nelson από το 1992 προείδε πως με το άνοιγμα της ποίησης στον παγκόσμιο ιστό... θα γεννηθούν νέα κείμενα, μια νέα λογοτεχνική γενεά, από διακλαδωμένα, μη σειριακά γραπτά στις οθόνες των υπολογιστών. Αυτά τα διακλαδωμένα κείμενα θα στοιχειοθετήσουν μια νέα μεγαλειώδη λογοτεχνία, η οποία όμως θα συμπεριλάβει την υπάρχουσα, αφού όλες οι λέξεις, όλα τα κείμενα θα βρίσκονται online και θα οδηγήσουν σε μία νέα διασυνδεδετική γενίκευση.

Προσωπικά δεν μπορώ να προβλέψω, αν το υπερκείμενο θα αντικαταστήσει την παραδοσιακή τέχνη του Γουτεμβέργιου, ωστόσο σήμερα πια εμφανίζονται όλο και συχνότερα ηλεκτρονικά ποιητικά και λογοτεχνικά βιβλία, με δυνατότητες κινούμενης εικόνας, ήχου και flash animation. Το βέβαιο είναι πως μέσα σ' ένα σκληρό δίσκο ενός προσωπικού υπολογιστή, μπορούν να χωρέσουν χιλιάδες βιβλία σε ηλεκτρονική μορφή. Αυτά κατατεθειμένα σε διακομιστές, αλληλοσυνδέονται και δημιουργούν τον ιστό μια μοντέρνας ηλεκτρονικής βιβλιοθήκης, της οποίας τα ράφια αποτελούν αλυσίδες διασύνδεσης και διακλάδωσης.

Οι κλασικοί έχουν ήδη πάρει την θέση τους στον ιστό. Τα έργα τους εμφανίζονται ως τα αποτελέσματα της αναζήτησης του εκάστοτε αναγνώστη, ο οποίος τα διαλέγει και τα αποθηκεύει στο σκληρό του δίσκο. Η νέα βιβλιοθήκη της Αλεξάνδρειας δεν κινδυνεύει από φωτιά, αλλά από σκουλήκια (worms) που σιγοτρώνε το δίκτυο του χρήστη και αναπαράγουν τους εαυτούς τους μέσω του ίδιου του παγκόσμιου ιστού. Κινδυνεύει από ιούς που αναπτύχθηκαν, όσο κι αν φαίνεται παράξενο για να αυξήσουν τελικά τα «αντισώματα» του διαδικτύου και όσο κι αν φαίνεται εξωανθρώπινο, το διαδίκτυο μιμείται συμπεριφορικά τον κατασκευαστή του. Έτσι στο μέλλον μπορούμε να περιμένουμε το διαδίκτυο να εξασκείται στη ποιητική γραφή μέσω εφαρμογών συναρμογής λέξεων σε αναλογία με το θέμα που ο χρήστης διαλέγει και η αυτόματη υπερρεαλιστική γραφή κάλλιστα να θεωρηθεί ως το σύγχρονο ηλεκτρονικό ποίημα, ένα υπερκείμενο με άπειρους κόμβους και δεσμούς σύζευξης με άλλα υπερκείμενα, ήχους και εικόνες.

Προσβλέπω στην εποχή του μετακειμένου, όπου ο αναλογικός τρόπος προσομοίωσης ή εγγραφής της πραγματικότητας, δηλαδή η αυτο-αναφορική βαθιά κι απατηλή νοητική διεργασία της μυθοπλασίας, είτε πρόκειται για ποίηση, είτε για μυθιστόρημα, θα αντικατασταθεί από την ψηφιακή προσομοίωση. Και αν η παραπάνω υπόθεση της δημιουργίας ποίησης από τον υπολογιστή, φαντάζει άκρως απειλητική για τους καλλιτέχνες, θα ομολογήσω πως όταν το διαδίκτυο γράψει τη δική του ποίηση, θα κριθεί με τη σειρά του και αυτό.

Το σίγουρο είναι πως η πραγματικότητα έχει αλλάξει. Ο προφητικός λόγος του Ezra Pound ακούγεται πιο επίκαιρος από ποτέ: "The art of letters will come to an end before AD 2000. I will survive as a curiosity". Σε λιγότερο από δύο χρόνια μια νέα έκδοση του λειτουργικού συστήματος της Microsoft θα κάνει την είσοδο του στα υπολογιστικά «σπίτια» των ανθρώπων. Η εταιρεία Microsoft ονομάζει την εξέλιξη της νέας έκδοσης του λειτουργικού συστήματος των Windows, Longhorn, η οποία και φέρει το motto: "Beginning a technology wave, that will define the digital decade". Αν και η λέξη "define", μπορεί να ερμηνευτεί ως: ερμηνεύω, περιγράφω, καθορίζω, ορίζω, η λέξη "beginning" που προηγείται την ενισχύει σημαντικά και της δίνει το χαρακτήρα ενός σύγχρονου υπερρεαλιστικού κινήματος σε συνακολουθία με τα motto του: «Ν' αλλάξουμε τη ζωή, ν' αλλάξουμε τον κόσμο». Η δράση της αλλαγής θα είναι καθολική, γιατί άπαντες θα βρίσκονται συνδεδεμένοι στην εξωτερική αποθηκευμένη μνήμη. Ο ηλεκτρονικός εγκέφαλος της ανθρωπότητας θα είναι ένα συλλογικό δίκτυο, αποτελούμενο από δίκτυα μέσα σε δίκτυα, το οποίο αν και μηχανικό εντούτοις θα πρέπει να συγκινείται από την ύπαρξη υπερκειμενικών δεσμών κυβερνοποίησης (cyber poetry), ώστε να δημιουργήσει την κυβερνοκουλτούρα (cyber culture) της νέας εποχής.

Βιβλιογραφικές Πηγές:

1. Ted Nelson. "Opening hypertext: A Memoir." In M.C.Tuman (ed.). Literacy online: The Promise (and Peril) of Reading and Writing with Computers. Pittsburgh: University of Pittsburgh Press, 1992: 43-57.
2. Ted Rasula. The American Poetry Wax Museum Urbana: National Council of Teachers of English, 1995.

